

ZÁRVATERMŐ

Éva áll a paradicsomban és így imádkozik:
Uram, kérlek adj lombokat, mert félek,
hogy téged majd mindenki férfinak képzeli,
és akkor illik szégyellnem a meztelenséget.

Éva magzatpózban sír. Nem tudja mi is az
a magzat, de érzi, bárhogy kényelmesebb,
mint bordából világra születni. Ringatja
magát és így beszél: Nézd Ádám, almafák.

Csináljunk kertet, és ha lesz gyerekünk,
lehet majd az almafák között játszani,
csináljunk kertet, almafákkal és kígyókkal,
csend lesz ott és nem lát meg az Isten.

Éva előre-hátra dőlve nyugtatja magát.
A földet nézi, a karját földbe túsítja, föld
lesz az álma, és kócos, és ráncos, és fáradt,
és nézi a földön árnyékát az almafáknak.

Az árnyék túl könnyű, le sem esik, száll
a térben, nyár lesz és lesz házunk, és
lesz benne egy függöny, és majd jön
be az árnyék, és meglibbenti a szálát.

Ágakon csüng a sok fennakadt árnyék,
akár a denevérek. Összekoccannak
és csilingelni fognak, és ünnep lesz
minden libbenésben és koccanásban.

Nézd Ádám, ahogy változik az árnyék,
fennakad az ágon, és húzza magával
az ágat, nézd, ahogy húzza magával,
csipkévé záródnak a lombok utánad.

Ahogy csipkévé záródnak a lombok,
úgy záródom én is vissza magamba,
majd újra kinyílok, ne aggódj Ádám,
majd újra kinyílok, nézd kinyílok újra.

Nézd Ádám, lomb vagyok, nem lát
meg az Isten, lomb vagyok Isten,
csend van és lombja van, lehet hogy
lomb vagyok vagy én vagyok az Isten.

Létezik, mert bennünk hozta világra
a csendet, magát és a tárgyatlanságot,
A nyugalomban fejlődést teremtett.
A hangokban megnyilatkozást.

Éva reszket és így kiált: Nézd Ádám,
az almafák. Gyülemlik bennük az új
világ. Szakíts belőle vagy szakítok én,
térélmény lesz minden darabjában.

Lombja hull a kertnek és az időjárás
télbe vált. Éva takarja magát és kiált,
Nézd Ádám, az almafák, hallgass meg
Ádám, az almafák, Ádám, almafák.

Ádám nevetni kezd, mert nem tudja
mi az, hogy fejlődés, megnyilatkozás.
És nem érdeklik az almafák. Később
emiatt majd senki sem érti a nőket.

Éva magzatpózban sír. Ádám nevet.
Isten Ádámot keresi. Ádám Istent.
Isten Évát keresi. Éva Istenben magát,
míg helyettük vetkőznek le a fák.